

Kronika Parafialna

nr 7 listopad/grudzień 2017

Jezus mówi: Będąc Miłością, dla ciebie stałem się człowiekiem, abyś wiedział, co znaczy kochać i w Miłości odkrył sens i cel swojego życia. Moimi narodzinami przywracam sens twoim uśmiechom i twoim łzom, przywracam sens twojemu życiu, abyś był człowiekiem Bożego upodobania, abyś pełniąc moją wolę, niósł innym Pokój i Dobro.

Z najlepszymi życzeniami
na Nowy Rok 2018

Redakcja

Boże Narodzenie 2017

Kolejne Boże Narodzenie nadeszło szybciej niż się spodziewaliśmy, i chociaż pogoda nie przypomina zimowej, w naszej świątyni mogliśmy zanurzyć się w bożonarodzeniowej atmosferze za sprawą pięknych dekoracji podkreślających charakter tych niezwykłych świąt. Parafianie z poszczególnych wsi dołożyli wszelkich starań, by upiększyć parafialny kościół. Mieszkańcy Dąbrowy Choiny udekorowali szopkę z Bożą Rodziną, która stanęła wśród pięknych choinek skąpanych w złotym blasku lampek i gwiazdy betlejemskiej

podkreślonym czerwoną barwą kwiatów poinsecji. Choinki do szopki przekazały rodziny Ożogów i Wojtaszków. Mieszkańcy Kolonii Trzydnik ubrali główną choinkę, która stanęła po prawej stronie ołtarza, w tym roku jest nią przepiękny świerk zielony ofiarowany przez rodzinę Młynarskich. Drzewko lśni różnokolorowymi światełkami i zachwyca swą urodą. Mieszkańcy Mikulina kilkumetrową zieloną girlandą i gustownymi stroikami ozdobili chór, kinkiety i główny żyrandol. By organiście było weselej, ustawili mu świąteczne drzewko na chórze. Ołtarz, tabernakulum i wejście do kościoła ubrali mieszkańcy Dąbrowy. Przed ołtarzem stanęły trzy oryginalne, białe choinki charakterem nawiązujące do prostej formy odremontowanego ołtarza. Tabernakulum ozdabiają dwa wieńce przyozdobione świecami i bombkami. Przed kościołem zachęcająco błyszczy gwiazda umieszczona od frontu na drewnianej przybudówce. Blask świateł wśród zielonych gałązek i ciekawe leśne figury na schodach zapraszają do odwiedzenia naszej świątyni.

Historia Obrazu Matki Bożej Wspomożycielki Wiernych

Latem 2017 r. pani Renata Milaniuk ukończyła renowację obrazu Matki Bożej Wspomożycielki Wiernych zdobiącego główną ścianę za ołtarzem, o czym pisaliśmy już w poprzednich numerach naszej gazetki. W grudniu po obu stronach obrazu zawisły dwa płótna ukazujące anioła końca świata (obraz po lewej stronie patrzącego) oraz anioła zwiastowania (obraz po prawej stronie patrzącego). Oba dzieła wykonała również pani Milaniuk. Patrząc na wyremontowaną ścianę ołtarzową odnosi się wrażenie, że cała świątynia uległa przemianie. Nabrała klasycznej szlachetności, a uwagę przyciąga pięknie wyeksponowany główny obraz, którego historię pragniemy przybliżyć naszym czytelnikom. Obraz do naszej świątyni został zamówiony przez księdza Mariana Bartnika, ówczesnego proboszcza, a namalowała go Michalina Struczyńska z Lublina, natomiast drewniane ramy wykonał Czesław Bidomski z Wyżnicy koło Kraśnika.

Obraz ten jest kopią słynnego obrazu Wspomożycielki w Turynie namalowanego, na zamówienie św. Jana Bosko, przez Tomasza Lorenzone w roku 1867. Obraz turyński należy do największych w ikonografii wśród obrazów ołtarzowych. Liczy bowiem 8 m wysokości i 4 m szerokości. Obraz przedstawia Maryję jako królową, w sukni czerwonej, w płaszczu niebieskim z koroną na głowie, nad którą jest korona druga z 12 gwiazd. Maryja na lewej ręce trzyma Boże Dziecię w zielonej sukience i w koronie, które trzyma obie ręce rozłożone, wyciągnięte jak na powitanie. W prawej dłoni trzyma Matka Boża szczerozłote berło, dar sługi Bożego, księcia Augusta Czartoryskiego. Nad Maryją unosi się Duch Święty w postaci gołębicy. Dookoła w górze wieniec aniołów a poniżej 12 Apostołów. Najczęściej w kopiach przedstawia się samą Matkę Bożą w płaszczu królewskim, z koroną na głowie i berłem w ręku dla podkreślenia, że w planach Bożych Maryja jest jakby regentką Bożą, która w imieniu Chrystusa sprawuje rządy na ziemi. Właśnie taki obraz możemy oglądać w naszym kościele. Dzisiaj jest w świecie około 130 sanktuariów Matki Bożej Wspomożycielki Wiernych, gdzie czczony jest wizerunek Madonny Księdza Bosko.

Św. Jan Bosko (1815-1888) był wielkim czcicielem Maryi Wspomożycielki Wiernych. Szerzył nabożeństwo do Niej rozdając tysiące medalików i obrazków z Jej wizerunkiem, propagując nowennę ku Jej czci, którą sam ułożył, wydając książki, broszurki i czasopisma Jej poświęcone, budując w Turynie okazałą Bazylikę pod Jej wezwaniem, gdzie każda cegła była wyrazem łaski otrzymanej za Jej wstawiennictwem, wreszcie zakładając Zgromadzenie wychowawcze Córek Maryi Wspomożycielki (siostry salezjanki), żywy pomnik wdzięczności wobec Najlepszej z Matek i Potężnej Orędowniczki we wszystkich potrzebach. Ksiądz Bosko głęboko wierzył, że nie ma ani jednej łaski, która by nie przeszła przez ręce Maryi. Cokolwiek chcemy od Pana Boga otrzymać, możemy otrzymać za pośrednictwem Wspomożycielki Wiernych.

Obecny proboszcz naszej parafii, ksiądz Stanisław Rząsa, swoją drogę duchową rozpoczynał właśnie u księży salezjanów. Salezjanie Księdza Bosko, znani oficjalnie jako Towarzystwo św. Franciszka Salezego, poświęcają się działalności apostołowskiej i misyjnej, a przede wszystkim służbie na rzecz młodzieży, zwłaszcza najuboższej i opuszczonej. Ks. Stanisław pierwsze śluby zakonne złożył w nowicjacie w Kopcu koło Częstochowy. Następnie w Krakowie ukończył studia filozoficzne, zaś święcenia kapłańskie otrzymał w 1997r. z rąk ś.p. księdza biskupa Wacława Świerżawskiego w Sandomierzu.

Ognisko integracyjne

Nawiązując do zeszłorocznej inicjatywy, 2 grudnia 2017 roku w budynku szkoły w Dąbrowie oraz na boisku przed nią, odbyła się impreza integracyjna mieszkańców naszej parafii. Rozpoczęła się ona od zabawy andrzejkowej dla najmłodszych, która cieszyła się sporą frekwencją. Dzieci bawiły się przy muzyce w dyskotekowej oprawie w godzinach od 16.00 do 19.00. W tym czasie rodzice przygotowali dla nich poczęstunek w postaci kanapek, napojów i ciast.

Równocześnie na boisku strażacy OSP rozpalili ognisko, na którym każdy chętny mógł sobie upiec kiełbasę, zjeść pieczone ziemniaki i pobyc w towarzystwie. Po godzinie 19.00 zabawa dla dorosłych przeniosła się z boiska do szkoły i trwała do późnych godzin nocnych. Imprezę zorganizowało koło gospodyń wiejskich we współpracy ze strażą pożarną.

Nabożeństwo 40 –godzinne

W dniach 17-18 grudnia 2017r. w naszym kościele, zamiast rekolekcji adwentowych, odbyło się nabożeństwo 40 – godzinne. Tradycja takich nabożeństw sięga XVI wieku, a polega ono na nieustannej, trwającej czterdzieści godzin modlitwie przed uroczyste wystawionym Najświętszym Sakramentem, bądź trzydniowej adoracji rozpoczynającej się i kończącej mszą świętą. Adoracja trwa 40 godzin przede wszystkim dla upamiętnienia czasu, jaki według tradycji ciało Zbawiciela było złożone w grobie. Ale liczba 40 jest często wymieniana w Biblii i zawsze oznacza święty czas: przed rozpoczęciem nauczania Jezus przebywał na pustyni przez 40 dni, tyle samo czasu padał deszcz w trakcie potopu, Żydzi błakali się na pustyni przez 40 lat.

W czasie nabożeństwa każdy miał możliwość osobistego i pogłębionego spotkania z Bogiem obecnym w żywej Hostii oraz przemyślenia, w ciszy i modlitewnym skupieniu, swoich spraw. Ksiądz proboszcz przy tej okazji wygłosił kazania poruszające tematykę relacji między kobietą i mężczyzną, zarówno w sferze duchowej jak i fizycznej. Wiele uwagi poświęcił odmienności potrzeb i zachowań obu płci, starając się pomóc w zrozumieniu współmałżonka. Dzień spowiedzi przypadł na 18 grudnia, a w posłudze tej pomagali proboszczowie z Rzeczyca Ziemiańskiej i Węglina. Pieniądze z tacy zebranej podczas nabożeństwa przekazane zostały dla potrzebujących wspieranych przez sandomierską Caritas.

Ksiądz kanonik Wincenty Szczepanik

Aby postaci i wydarzenia znaczące dla naszych miejscowości nie uległy zapomnieniu, na łamach naszej gazetki chcemy przedstawić sylwetki byłych proboszczów parafii oraz darczyńców naszego kościoła. Wielkim dobrodziejem świątyni był wywodzący się z Dąbrowy ksiądz kanonik Wincenty Szczepanik, który wspomagał budowę finansowo, ufundował dzwon oraz pierwsze szaty i naczynia liturgiczne i właśnie jego osobę przedstawiamy bliżej w bieżącym numerze.

Ks. Wincenty Szczepanik urodził się 13 lipca 1894r. w Dąbrowie. Jego rodzicami byli Walenty i Józefa z d. Sikora. Pierwsze nauki pobierał na terenie parafii Rzeczyca Ziemiańska. Następnie uczęszczał do gimnazjum w Sandomierzu, które ukończył w 1911 r. Od 1912 r. studiował w Wyższym Seminarium Duchownym w Lublinie. święcenia kapłańskie przyjął 17 maja 1917r. z rąk bpa Ryxa w katedrze sandomierskiej. W sierpniu tego samego roku otrzymał pierwszą nominację na wikariat w Zakrzówku, należącego wówczas do dekanatu janowskiego. Po dwóch latach pracy w Zakrzówku został wikariuszem parafii Nawrócenia św. Pawła w Lublinie, gdzie objął funkcję diecezjalnego instruktora stowarzyszeń młodzieży katolickiej. Był wielkim orędownikiem i inicjatorem działań formującej się wówczas Akcji Katolickiej.

W dniu 10 lipca 1925r. bp Fulman mianował księdza Szczepanika proboszczem w Kurowie. I tu rozpoczął się dla młodego kapłana nowy okres samodzielnej pracy. Kurów stał się czołową parafią pod względem stowarzyszeń katolickich mężczyzn, kobiet i młodzieży. Przez kolejne 23 lata dzielił ze swymi parafianami radości i troski codziennego życia. Wojnę i okupację przeżył na miejscu, starając się nieść pomoc najbardziej potrzebującym. Zorganizował w Kurowie oddziały PCK oraz „Caritas”, które objęły swą pomocą ponad 120 rodzin pokrzywdzonych przez wojnę. W 1943 roku ciężko zapadł na zdrowiu, a wiosną 1948r. uległ wypadkowi jadąc do chorego. Mimo kłopotów zdrowotnych, w sierpniu 1948 roku podjął się nowego zadania. Bp Stefan Wyszyński mianował go proboszczem w Bychawie, a 1 grudnia dziekanem dekanatu bychawskiego.

W uznaniu zasług na niwie duszpasterskiej, w 35 roku kapłaństwa, Ksiądz Wincenty Szczepanik został mianowany pismem z 6 maja 1952r. kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiaty Zamojskiej. Po 10 latach owocnej pracy w Bychawie, w październiku 1958r. został przeniesiony na równorzędne stanowisko do Łęcznej, gdzie, mimo kłopotów ze zdrowiem, stał się wiernie służyć Kościołowi. Tu obchodził 50 – lecie kapłaństwa w 1967r. By upamiętnić tę uroczystość ufundował dla kościoła dzwon „Wincenty”, wagi 500 kilogramów.

Dnia 29 czerwca 1971r. bp Kałwa podniósł ks. kan. Szczepanika z kanonii honorowej na kanonik rzeczywistą Kapituły Zamojskiej, wprowadzając go do jej gremium. Po ukończeniu 80 lat został przeniesiony w stan emerytalny z prawem zamieszkania w Łęcznej, z czego korzystał przez okres kilku miesięcy, a następnie jesienią 1976r. przeniósł się do Lublina i zamieszkał w domu księży emerytów przy ul. Ogrodowej 14. Odtąd pędził cichy i spokojny żywot dobrze zasłużonego kapłana- duszpasterza. W miarę swych sił pomagał chętnie w pracy kościoła św. Jozafata w Lublinie. Zmarł 23 listopada 1985r. po długiej chorobie. przed śmiercią wyraził życzenie, aby ciało jego spoczęło na cmentarzu parafialnym w Rzeczyca

przy grobach przodków. W uroczystościach pogrzebowych w kościele parafialnym w Rzeczyce 27 listopada udział wziął biskup lubelski i 30 kapłanów oraz delegacje parafian z Kurowa, Bychawy i Łęcznej.

(Artykuł powstał na podstawie informacji przekazanych przez państwa Kosikowskich)

Ofiary opłatkowe

W pierwszym tygodniu adwentu panowie radni dostarczyli parafianom wigilijne opłatki. Zebrali przy tym ofiary pieniężne w kwocie 2448 złotych. Suma ta została przeznaczona na zakup opału potrzebnego do ogrzania budynku kościoła i plebanii w sezonie zimowym.

Podziękowania

Koniec roku to dobry moment na podsumowanie dwunastomiesięcznej pracy. W niedzielę 31 grudnia 2017r. na obu mszach świętych ksiądz proboszcz złożył sprawozdanie z funkcjonowania naszej wspólnoty. Przy tej okazji podziękował za zaangażowanie i pracę na rzecz parafii najbardziej zaangażowanym osobom. Na szczególne wyróżnienie zasłużyli:

Pani Renata Milaniuk za projekt przebudowy ołtarza oraz renowację obrazu.

Pan Ryszard Łukasik za prace remontowe i przebudowę ściany ołtarzowej.

Pan Tomasz Klimek za projekt i wykonanie oświetlenia ołtarza.

Panowie Zdzisław i Łukasz Jach za wykonanie zadaszenia nad schodami wejściowymi do kościoła.

Ponadto proboszcz parafii składa podziękowania Radzie Parafialnej za zaangażowanie się w pracę na rzecz rozwoju parafii, Katarzynie i Bogdanowi Surdackim za prowadzenie gazetki oraz panom Witoldowi Cieślakowi, Markowi Oszustowi i Karolowi Ozogowi za pracę fizyczną na rzecz parafii, a także paniom z Koła Gospodyń Wiejskich za przygotowanie obiadu na odpust parafialny.

Odeszli do Pana

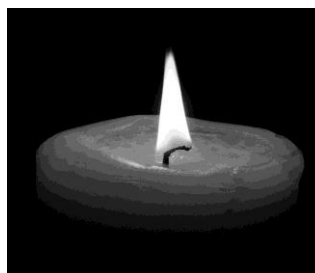
Ś.p. Marek Janiec, mieszkaniec Dąbrowy, urodzony 21.08.1949r., zmarł 10.11.2017r.

Ś.p. Jan Wójcicki, mieszkaniec Dąbrowy, urodzony 02.11.1935r., zmarł 02.12.2017r

Ś.p. Regina Kosikowska, mieszkanka Dąbrowy, urodzona 02.06.1925r., zmarła 28.12.2017r.

Rodzinom pograżonym w żałobie przekazujemy wyrazy głębokiego współczucia,
a za zmarłych zanosimy modlitwę:

*„Wieczny odpoczynek racz zmarłym dać, Panie,
a światłość wiekuista niechaj im świeci na wieki.
Niech odpoczywają w pokoju. Amen.”*

Redakcja:
Katarzyna Surdacka
Bogdan Surdacki
Ks. Stanisław Rząsa